

Datum van
inontvangstneming

:

26/09/2017

Zaak C-514/17

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

23 augustus 2017

Verwijzende rechter:

Cour d'appel de Liège (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

3 augustus 2017

Verzoekende partij:

Openbaar Ministerie

Verwerende partij:

[REDACTED]

[OMISSIS] [Or. 2]

Cour d'appel de Liège (hof van beroep Luik)

Arrest

gewezen door de vakantiekamer, belast met de dienst van de kamer van inbeschuldigingstelling [Or. 3]

IN ZAKE

OPENBAAR MINISTERIE

TEGEN:

[REDACTED], [OMISSIS],

– Inverdenkinggestelde, niet gedetineerd

aanwezig en bijgestaan door Renaud Destexhe [OMISSIS], advocaat te Huy [Or. 4]

TENLASTELEGGING

De procureur-generaal bij de cour d'appel de Liège;

[OMISSIS]

Gelet op de weigering van [REDACTED] om in te stemmen met de gevraagde uitlevering, waarvan op **13 juli 2017, in aanwezigheid van zijn raadsman, akte is genomen door de procureur des Konings bij de **tribunal de première instance de Liège** (rechtbank van eerste aanleg Luik);**

[OMISSIS] [Or. 5]

Gelet op de beschikking van de raadkamer van de tribunal de première instance de Liège van 19 juli 2017, waarbij het volgende is beslist:

– „*Gelast de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel [hierna: ‚EAB’] dat de **Roemeense autoriteiten op 26 augustus 2011 hebben uitgevaardigd tegen [REDACTED]***

– *Verklaart voor recht dat betrokkene niet mag worden vervolgd of veroordeeld en niet van zijn vrijheid mag worden beroofd wegens enig ander vóór de overlevering begaan strafbaar feit dan dat welk hieronder wordt beschreven, zulks overeenkomstig artikel 16, § 4, van de wet van 19 december 2003 [betreffende het Europees aanhoudingsbevel; hierna: ‚wet EAB’]”;*

Gelet op het door de raadsman van [REDACTED] op **20 juli 2017 tegen voornoemde beschikking ingestelde hoger beroep;**

[OMISSIS]

Overwegende dat de feiten waarop het EAB betrekking heeft, worden bestraft met een vrijheidsstraf van één jaar en twee maanden, dan wel een straf van ten minste vier maanden (artikel 3 [wet EAB]);

Overwegende dat de in het EAB genoemde strafbare feiten in het Belgisch recht strafbaar zijn gesteld [artikel 2, § 1, artikel 17, § 1, (inschrijving) en artikel 30 (rijbewijs) van de gecoördineerde wetten van 16 maart 1968] [betreffende de politie over het wegverkeer; hierna: „wegverkeerswet”];

Dat de in het EAB beschreven gedragingen een strafbaar feit naar Belgisch recht vormen [artikel 2, § 1, artikel 17, § 1, (inschrijving) en artikel 30 (rijbewijs) van de wegverkeerswet];

Overwegende dat in het EAB wordt verwezen naar een vonnis van 8 juni 2011 van de rechtbank van Carei;

Dat het EAB in vak d) vermeldt dat verzoeker bij de vijf terechtzittingen niet in persoon is verschenen maar „*voor de volledige duur van de gerechtelijke*

procedure [is] verdedigd door zijn advocaat - [OMISSIS] die hij zelf heeft gekozen en voor zijn verdediging heeft gemachtigd en [dat] het vonnis [...] bij verstek [is] geweest”;

Dat de naar behoren vertaalde strafrechtelijke veroordeling vermeldt dat op 1 juni 2011 pleidooi is gehouden, nadat de vertegenwoordiger van het parket en de advocaat van de in verdenkinggestelde „*tot hun conclusies [waren] gekomen*” (vertaling, blz. 1, regel 20); **[Or. 6]**

Dat derhalve de weigeringsgrond van artikel 7, § 1, eerste alinea, [wet EAB] buiten toepassing dient te blijven, aangezien de in 2° van datzelfde lid bedoelde situatie aan de orde is;

Overwegende dat geen van de gronden tot verplichte weigering als genoemd in artikel 4 [wet EAB] van toepassing is, aangezien:

- Voor het strafbare feit geen amnestiewet geldt;
- Geen definitief vonnis wegens dezelfde feiten is uitgesproken;
- De betrokkene voor de Belgische wet strafrechtelijk meerderjarig is;
- De strafvordering of de straf volgens de Belgische wet niet is verjaard en de Belgische rechterlijke instanties niet bevoegd zijn om kennis te nemen van de feiten (cumulatieve criteria van artikel 4, 4°[, wet EAB]);
- De tenuitvoerlegging van het EAB geen afbreuk doet aan de grondrechten van de betrokkene;

Overwegende dat geen van de gronden tot facultatieve weigering in het onderhavige geval van toepassing is;

Dat de raadsman van verzoeker bij brief van 14 juli 2017 de procureur des Konings ervan in kennis heeft gesteld dat verzoeker zijn straf in België wenst te ondergaan;

Dat artikel 6, 4°, [wet EAB] voorziet in de **mogelijkheid** de tenuitvoerlegging van een met het oog op de uitvoering van een straf uitgevaardigd EAB te weigeren ingeval de betrokken persoon ingezetene van België is of aldaar verblijft **en** de bevoegde Belgische autoriteiten zich ertoe verbinden de straf overeenkomstig de Belgische wetgeving ten uitvoer te leggen;

Dat artikel 2, § 2, van de wet van 15 mei 2012 inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op de vrijheidsbenemende straffen of maatregelen uitgesproken in een lidstaat van de Europese Unie, die is vastgesteld ter omzetting van kaderbesluit 2008/909/JBZ van de Raad [van 27 november 2008 inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op strafvonnissen waarbij vrijheidsstraffen of tot vrijheidsbeneming strekkende

maatregelen zijn opgelegd, met het oog op de tenuitvoerlegging ervan in de Europese Unie] [hierna: „wet van 15 mei 2012”] bepaalt dat „[v]oor de tenuitvoerlegging van vrijheidsbenemende straffen of maatregelen [...] deze wet in de relaties van België met de andere lidstaten van de Europese Unie de bepalingen van de wet van 23 mei 1990 inzake de overbrenging tussen Staten van veroordeelde personen [vervangt]”; [Or. 7]

Dat de wet van 15 mei 2012 van toepassing is op rechterlijke beslissingen van een lidstaat van de Unie die voornoemd kaderbesluit eveneens heeft omgezet, zoals geldt voor Roemenië sinds 26 december 2013;

Dat de wet van 15 mei 2012 weliswaar voorziet in de mogelijkheid de straf of maatregel aan te passen indien de duur of de aard ervan onverenigbaar is met het Belgische recht, doch uitdrukkelijk bepaalt dat de aangepaste straf of maatregel zo veel mogelijk moet overeenstemmen met de in de beslissingsstaat opgelegde sanctie en niet kan worden omgezet in een geldelijke sanctie;

Dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 27 februari 2014 (nr. 34/2014) heeft geoordeeld dat een geldboete naar haar aard niet met een vrijheidsbenemende straf of maatregel overeenstemt en dat „omzetting van een vrijheidsbenemende straf of maatregel in een geldboete indruist tegen het beginsel van wederzijdse erkenning van rechterlijke beslissingen”;

Dat op niet-inschrijving van een motorvoertuig en op het besturen van een motorvoertuig zonder in het bezit te zijn van het daarvoor vereiste rijbewijs in artikel 17, § 1, respectievelijk artikel 30 van de wegverkeerswet slechts een geldboete is gesteld;

Dat in de punten 22 en 23 van een arrest van de Vijfde kamer van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 29 juni 2017 (C-579/15) ten aanzien van deze problematiek is geoordeeld dat de uitvoerende rechterlijke autoriteit, alvorens te weigeren een EAB ten uitvoer te leggen, steeds moet nagaan of de tenuitvoerlegging van de straf overeenkomstig haar nationale recht daadwerkelijk mogelijk is, en dat die autoriteit, indien de uitvoerende lidstaat zich niet ertoe kan verbinden de straf daadwerkelijk ten uitvoer te leggen, het EAB ten uitvoer dient te leggen en de gezochte persoon derhalve moet overleveren aan de uitvaardigende lidstaat;

Dat verzoeker, naar hij ten overstaan van de onderzoeksrechter heeft verklaard, Roemenië kort na zijn veroordeling heeft verlaten (en daarbij volgens het vonnis de strafbare feiten nogmaals heeft begaan) om in Frankrijk te gaan werken;

Dat hem vervolgens beweerdelijk is meegedeeld dat zijn straf zou worden ingetrokken indien hij vijf jaar in Frankrijk zou blijven [...];

Dat hij het Belgisch grondgebied blijkens de vermeldingen in het nationale register pas in februari 2015 heeft betreden;

■

Dat hij welbewust op het ontlopen van straf lijkt te hebben aangestuurd; **[Or. 8]**

[OMISSIS]

OP DIE GRONDEN,

[OMISSIS]

Verzoekt de cour d'appel, vakantiekamer belast met de dienst van de kamer van inbeschuldigingstelling,

- Het beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren;
- De bestreden beschikking te bevestigen.

[OMISSIS]

Luik, 1 augustus 2017

Voor de procureur-generaal,

[OMISSIS] **[Or. 9]**

NA BERAAD

■ heeft hoger beroep ingesteld tegen de beschikking van de raadkamer van de tribunal de première instance de Liège, [OMISSIS], van 19 juli 2017 waarin de tenuitvoerlegging wordt gelast van het EAB dat de Roemeense autoriteiten op 26 augustus 2011 hebben uitgevaardigd met het oog op de overlevering van ■ ter tenuitvoerlegging van een vonnis van de rechtbank van Carei van 8 juni 2011, waarin ■ is veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar en twee maanden wegens niet-inschrijving van een motorvoertuig en het besturen van een motorvoertuig zonder in het bezit te zijn van het daarvoor vereiste rijbewijs.

Voor de kamer van inbeschuldigingstelling verklaart verzoeker dat hij zich niet aan de door de rechtbank van Carei opgelegde straf wil onttrekken, maar die straf in België wenst te ondergaan.

Voorts heeft hij tijdens zijn verhoor door de onderzoeksrechter vermeld dat hij in België werkt en aldaar samen met zijn echtgenote een zelfstandige economische activiteit uitoefent.

De cour d'appel brengt in herinnering dat de wet EAB het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie ter versnelling en vereenvoudiging van de procedures voor de overlevering tussen de lidstaten van personen die worden gezocht met het

oog op strafvervolgning of uitvoering van een tot vrijheidsbeneming strekkende straf of maatregel¹, omzet in Belgisch nationaal recht.

In artikel 2, § 3, wet EAB wordt het EAB omschreven als „een gerechtelijke beslissing genomen door de bevoegde rechterlijke autoriteit van een lidstaat van de Europese Unie, uitvaardigende rechterlijke autoriteit genaamd, met het oog op de aanhouding en de overlevering door de bevoegde rechterlijke autoriteit van een andere lidstaat, uitvoerende autoriteit genaamd, van een persoon gezocht met het oog op de instelling van strafvervolgning of de tenuitvoerlegging van een vrijheidsbenemende straf of veiligheidsmaatregel”.

Het beginsel van wederzijdse erkenning van rechterlijke beslissingen in de Europese Unie impliceert² dat de rechterlijke instantie die beslist over de tenuitvoerlegging van het [Or. 10] EAB geen discretionaire bevoegdheid heeft om die tenuitvoerlegging toe te staan of te weigeren; voor zover verplichte of facultatieve weigeringsgronden ontbreken, *moet* tenuitvoerlegging plaatsvinden wanneer aan de voorwaarden van de wet EAB is voldaan.³

De rechter die beslist over de tenuitvoerlegging van het EAB dient kortom niet te beoordelen of het bevel wettig en regelmatig is, maar uitsluitend of het, gelet op de artikelen 4 tot en met 8 van voornoemde wet, ten uitvoer kan worden gelegd.⁴ Hij kan zich niet in de plaats stellen van de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende staat om te beoordelen of de vervolging gegrond is, dan wel of de aan de vreemdeling ten laste gelegde feiten reëel zijn⁵. In geval van tenuitvoerlegging worden de wettigheid en regelmatigheid van het EAB getoetst door de rechterlijke autoriteit die het bevel heeft uitgevaardigd en waaraan de gezochte persoon wordt overgeleverd.

Het Openbaar Ministerie stelt terecht vast dat verplichte weigeringsgronden in het onderhavige geval ontbreken.

¹ Zie kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten [PB 2002, L 190, blz. 1].

² Zie overweging 10 van kaderbesluit 2002/584/JBZ, waarin het volgende wordt verklaard: „De regeling inzake het [EAB] berust op een hoge mate van vertrouwen tussen de lidstaten. De toepassing ervan kan slechts worden opgeschort in geval van een ernstige en voortdurende schending door een lidstaat van de in artikel 6, lid 1, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde beginselen, welke schending door de Raad is geconstateerd overeenkomstig artikel 7, lid 1, en volgens de procedure van artikel 7, lid 2, van dat Verdrag.”

³ Hof van Cassatie, arrest van 13 december 2006, P.06.1557.F.

⁴ Hof van Cassatie, arresten van 13 december 2006, P.06.1557.F; 1 maart 2006, Pas. 2006, blz. 468, en 21 september 2005, Pas. 2005, blz. 1693.

⁵ Hof van Cassatie, arrest van 3 januari 2007, Rev. dr. pén., 2007, blz. 622.

Verzoeker wenst zich feitelijk te beroepen op artikel 6, 4°, wet EAB, waarin is bepaald dat de tenuitvoerlegging kan worden geweigerd:

„ingeval het [EAB] is uitgevaardigd met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf of van een veiligheidsmaatregel, de betrokken persoon Belg of ingezetene is of in België verblijft, en de bevoegde Belgische autoriteiten zich ertoe verbinden die straf of veiligheidsmaatregel overeenkomstig de Belgische wetgeving ten uitvoer te leggen.”

Deze specifieke weigeringsgrond is overgenomen uit artikel 4, punt 6, van kaderbesluit 2002/584/JBZ, dat moet worden uitgelegd als volgt:

- een gezochte persoon is „ingezetene” van de uitvoerende lidstaat wanneer hij zijn werkelijke woonplaats in die lidstaat heeft gevestigd, en „verblijft” in die lidstaat wanneer hij op grond van een duurzaam verblijf in deze staat gedurende een bepaalde periode een band met deze staat heeft opgebouwd die vergelijkbaar is met die van een ingezetene;
- of sprake is van een band tussen de gezochte persoon en de uitvoerende lidstaat op grond waarvan kan worden vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk in die lidstaat „verblijft” in de zin van **[Or. 11]** artikel 4, punt 6, dient de uitvoerende rechterlijke autoriteit uit te maken op basis van een globale beoordeling van verschillende elementen die de situatie van deze persoon kenmerken, waaronder met name de duur, de aard en de voorwaarden van het verblijf van de gezochte persoon, alsook de familiale en economische bindingen die hij met de uitvoerende lidstaat heeft.⁶

Verzoeker is daadwerkelijk ingezetene van België en heeft aldaar familiale en economische banden, zodat hij er verblijft in de zin van voornoemd artikel 4, punt 6.

Het Openbaar Ministerie stelt evenwel terecht vast dat op de strafbare feiten waarvoor de rechtbank van Carei in Roemenië een gevangenisstraf heeft opgelegd, in België slechts een geldboete is gesteld.

Hieruit leidt het Openbaar Ministerie af dat die straf niet in België overeenkomstig het Belgische recht ten uitvoer kan worden gelegd.

De wet van 15 mei 2012, die voorziet in de mogelijkheid de straf aan te passen indien de duur of de aard ervan onverenigbaar is met het Belgische recht, verbiedt immers het omzetten van een gevangenisstraf in een geldboete. Een dergelijke

⁶ Hof van Justitie van de Europese Unie (Grote kamer), arrest van 17 juli 2008, C-66/08.

strafomzetting zou indruisen tegen het beginsel van wederzijdse erkenning van rechterlijke beslissingen.⁷

Voornoemde wet is vastgesteld ter omzetting van kaderbesluit 2008/909/JBZ, waarvan artikel 8, lid 3, bepaalt dat, indien de aard van de sanctie onverenigbaar is met het recht van de tenuitvoerleggingsstaat, de bevoegde autoriteit van die staat de sanctie kan aanpassen aan de sanctie of maatregel die door het nationale recht voor vergelijkbare strafbare feiten is voorgeschreven. Deze sanctie of maatregel stemt zo veel mogelijk overeen met de in de beslissingsstaat opgelegde sanctie, die dan ook niet in een geldboete kan worden gewijzigd.

Hieruit volgt dat de in artikel 6, °4, wet EAB genoemde facultatieve weigeringsgrond niet kan worden aangevoerd wanneer op de feiten waarvoor in het buitenland een vrijheidsbenemende straf is opgelegd, in België niet een dergelijke straf is gesteld. **[Or. 12]**

De cour d'appel twijfelt evenwel over de relevantie van een dergelijke uitlegging in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie [van] de Europese Unie volgens welke de uitvoerende rechterlijke autoriteit, die erop toeziet dat de door de beslissingsstaat vastgestelde straf ten uitvoer wordt gelegd, daarbij bijzonder gewicht kan toekennen aan de mogelijkheid om de kansen op sociale re-integratie van de gezochte persoon te verhogen wanneer deze de straf waartoe hij is veroordeeld, heeft uitgezeten⁸.

Dit is ook een van de overwegingen in de preambule van kaderbesluit 2008/909/JBZ, waarin wordt verklaard dat „[d]e tenuitvoerlegging van de sanctie in de tenuitvoerleggingsstaat [...] de reclassering van de gevonnenste persoon [dient] te bevorderen. Wanneer de bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat zich ervan vergewist of de tenuitvoerlegging van de sanctie door de tenuitvoerleggingsstaat zal bijdragen aan de reclassering van de betrokkene, dient zij rekening te houden met factoren als zijn verbondenheid met de tenuitvoerleggingsstaat, meer bepaald met de overweging of het voor hem de plaats is waarmee hij familiale, taalkundige, culturele, sociale, economische of andere banden heeft.”.

Derhalve acht de cour d'appel het ter zake dienend het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële vraag voor te leggen.

OP DIE GRONDEN,

Gelet op artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en gelet op de wet van 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel, [OMISSIS]

⁷ Grondwettelijk Hof, arrest van 27 februari 2014, nr. 34/2014.

⁸ Hof van Justitie van de Europese Unie, arresten van 5 september 2012, [REDACTED], C-42/11, en 29 juni 2017, [REDACTED], C-579/15.

verklaart

**DE COUR D'APPEL DE LIEGE, VAKANTIEKAMER BELAST MET DE
DIENST VAN DE KAMER VAN INBESCHULDIGINGSTELLING**

het hoger beroep ontvankelijk,

Acht hij, alvorens uitspraak te doen ten gronde, redenen aanwezig om het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

Kan artikel 4, punt 6, van kaderbesluit 2002/584 [van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten] aldus worden uitgelegd dat het niet van toepassing is op feiten waarvoor door een rechterlijke instantie van een beslissingsstaat een vrijheidsstraf is opgelegd, wanneer die feiten in de uitvoeringsstaat slechts met een **[Or. 13]** geldboete worden bestraft, waardoor de vrijheidsstraf in de uitvoerende lidstaat volgens het nationale recht van die staat niet ten uitvoer kan worden gelegd, met alle gevolgen van dien voor de sociale re-integratie van de veroordeelde persoon en diens familiale, sociale, economische of andere banden?

[OMISSIS] **[Or. 14]**

[OMISSIS] **[Or. 15]**

[OMISSIS] **[Or. 16]**

[OMISSIS]